

Emrat hyjnorë të kishës (2)

Ne shpesh përdorim shprehjen: «Varet se si e shikon ti». Kjo thënie shumë e përhapur na kujton se diçka duhet parë nga shumë kënde, për ta kuptuar tërësinë e vet.

Nuk mund të krijohet pamja e përgjithshme e një subjekti pa bashkuar në një pamje gjithë aspektet e ndryshme të atij subjekti. Për shembull, njerëzit e shikojnë shkollimin nga këndvështrime të ndryshëm. Disa e shikojnë si një hap të nevojshëm për t'u bërë të suksesshëm në tregti apo një lloj tjetër biznesi, të tjerë e shikojnë si një mundësi për të përmirësuar jetën dhe disa të tjerë e shikojnë si një mundësi për të fituar eksperiencë në marrëdhëniet me të tjerët. Shumë nga ne e shikojnë shkollimin si një proces që përfshin, në një farë mase, të tre aspektet e përmendur. Me fjalë të tjera, vetëm kur këto këndvështrime të veçantë të edukimit bashkohen në një të vetëm, atëhere kemi një ide të qartë se çfarë ndodh në procesin e shkollimit.

Subjekti duhet të studiohet nga këndvështrime të ndryshme në mënyrë që aspekte të caktuara të tij të mos anashkalohen. Studimi i kishës nuk bën përjashtim nga ky rregull. Duhet ta studiojmë kishën nga çdo këndvështrim për të marrë pamjen e plotë. Kisha është si një diamant. Çdo

kënd i pamjes do të reflektojë bukurinë e shkëlqimit të saj shumëgjyrësh.

Perëndia do që ne ta shikojmë kishën nga pamje të ndryshme. Kjo është treguar nga fakti që Ai u drejtohet në mënyra të ndryshme kishës dhe njerëzve të Tij. Natyra e vërtetë e kishës nuk mund të kuptohet pa konsideruar secilin prej tipareve të saj të veçanta.

Emërtimet që përdor Fryma e Shenjtë për njerëzit e Perëndisë, na ndihmojnë për të parë natyrën e kishës. Çdo emërtim hyjnor shpreh një karakteristikë që duhet të jetë e vërtetë për anëtarët e kishës së Krishtit. Kur i vendosim këto tipare së bashku, mund të shikojmë më qartë qëllimin e Perëndisë për kishën e Tij.

KRISTIANË

Së pari, Testamenti i Ri i quan anëtarët e kishës «kristianë». Meqënëse ata janë ndjekësit e Krishtit, marrin emrin e Tij.

Emri kristian për herë të parë iu dha dishepujve në Antiok: «Dhe plot një vit ata u bashkuan me atë kishë dhe mësuan një numër të madh njerëzish; dhe, për të parën herë në Antiok, dishepujt u quajtën të krishterë» (Veprat 11:26). Rrethanat e dhënies së këtij emri nuk janë të qarta, por ne mund të jemi të sigurtë që Perëndia e zgjodhi atë për njerëzit e Tij. Si emër është gjetur tri herë në Testamentin e Ri (Veprat 11:26, 26:28; 1 Pjetër 4:16). Kjo fjalë nënvizon marrëdhënien midis Krishtit dhe kishës. Ata janë ndjekësit e Tij; ata jetojnë për Atë dhe mbartin emrin e Tij.

Pali e përshkruan jetën e tij fetare pasi u bë kristian me fjalët e tij të famshme: «Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim» (Filipianëve 1:21). Krishti nuk ishte thjesht i pari në jetën e Palit. Krishti ishte jeta e tij! E gjithë jeta e Palit ishte Krishti. Ai ishte me të vërtetë një kristian.

FËMIJË TË PERËNDISË

Së dyti, anëtarët e kishës quhen edhe «fëmijë të Perëndisë». Ata kanë një marrëdhënie të veçantë me Perëndinë, ata janë fëmijët e Tij.

Kur njerëzit pagëzohen në Krisht, ata adoptohen si fëmijë të Perëndisë (Efesianëve 1:5). Perëndia dërgon Frymën e Tij të Shenjtë në zemrat e tyre (Galatasve 4:6). Si fëmijët e Tij, kristianët kanë një trashëgimi të përjetshme (Efesianëve 1:11) dhe fuqinë dhe mbështetjen e familjes tokësore të Perëndisë (1 Timoteut 3:15; Efesianëve 2:19–22). Në këtë familje shpirtërore dhe qiellore, Perëndia është Ati (Mateu 6:9), Jezusi është vëllai më i madh (Romakëve 8:17) dhe gjithë kristianët janë vëllezër dhe motra (2 Pjetër 3:15; 1 Gjon 2:8–11).

Perëndia ka një dashuri të veçantë për fëmijët e Tij (1 Gjon 3:1). Ai i mbron nga Satani dhe u siguron nevojat e përditshme. Jezusi tha se, nëse një baba në tokë u jep dhurata të mira fëmijëve të tij, atëhere fëmijët e Perëndisë së Plotfuqishëm, Atit të përkryer në qiell, mund të shpresojnë që Ai do t'u japë atyre dhurata edhe më të bukura, kur ata kërkojnë prej Tij! (Shikoni Mateu 7:11.)

DISHEPUJ

Së treti, Testamenti i Ri u referohet anëtarëve të kishës si «dishepuj» (Veprat 11:26). Ata që janë me të vërtetë të dedikuar për të ndjekur Krishtin, janë dishepuj.

Dishepull është ai që ia ka dedikuar veten e tij dikujt, që është më i madh se ai, mëson nga ai që është më i madh dhe vazhdimisht kërkon të imitojë më shumë nga më i madhi. Ai nuk është thjesht një dëgjues. Ai është një nxënës që studion.

Fjala «dishepull» në mënyrë të veçantë është përdorur te ungjijtë dhe shfaqet 238 herë në ta. Kjo fjalë është gjendur 28 herë te Veprat dhe nuk shfaqet asnjëherë te Letrat apo Zbulesa. Ndoshta arsyeja për ndryshimin e qartë

në terminologji kur kalojmë nga ungjijtë te Veprat e më pas te Letrat është se gjatë jetës së Krishtit në tokë, ndjekësit e Tij ishin quajtur «dishepuj» në lidhje me Të. Më pas, te Veprat, Letrat dhe Zbulesa, ata u quajtën «shenjtorë» në lidhje me detyrën e tyre të shenjtë ose «vëllezër» në lidhje me marrëdhëniet midis njëri-tjetrit.

Krishti u tha apostujve të Tij përpara ngjitjes në qiell: «Shkoni, pra dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që Unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, Unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës» (Mateu 28:19–20). Në këtë mënyrë, Krishti i dha një përdorim të vazhdueshëm në kohë fjalës «dishepull», pavarësisht nga fakti se kjo fjalë nuk është përdorur shpesh në pjesën e mëvonshme të Testamentit të Ri.

Dishepulli është zbatues i Fjalës së Perëndisë. Jakobi tha: «Dhe bëhuni bërës të fjalës dhe jo vetëm dëgjues...» (Jakobi 1:22). Dishepulli është më shumë se një student. Ai është një imitues i Krishtit, një ndjekës i Tij.

SHËRBËTORË

Së katërti, anëtarët e kishës janë përshkruar si «shërbëtorë». Ata që i përulën Krishtit dhe i binden Atij janë shërbëtorë.

Në kohën kur u shkrua Testamenti i Ri, marrëdhënia skllavpronar ishte pjesë e shoqërisë së Perandorisë Romake. Një skllav ishte tërësisht nën kontrollin e pronarit të tij. Ai nuk kishte të drejta dhe nuk kishte ndonjë zotërim të vërtetë. Ai madje nuk zotëronte as veten e tij. Nuk ka dyshim se ky term për marrëdhënien është përdorur për të ilustruar faktin që kristiani ia dorëzon jetën e tij Krishtit. Pali shkroi: «Sepse, po të kërkoja t'u pëlqej njerëzve, nuk do të isha shërbëtori i Krishtit» (Galatasve 1:10). Më tej ai tha: «Ne hedhim poshtë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet

kundër njohjes së Perëndisë dhe t'ia nënshtrojmë çdo mendim dëgjuesës së Krishtit» (2 Korintasve 10:5).

Kristianët, ata që e konsiderojnë Krishtin si Zotëruesin e tyre, nuk mund të jenë më gjatë «pronarë» të jetëve të tyre. Ata duhet të «kryqëzojnë» dëshirat e tyre. Kjo do të thotë se ata duhet të shkatërrojnë dëshirat e tyre njerëzore e mëkatore dhe t'u japin prioritet urdhërimeve të Perëndisë në jetët e tyre. Pali tha: «Sa për mua, mos ndodhtë kurrë që unë të mburrem me tjetër gjë, veç për kryqin e Zotit tonë Jezu Krisht, për të cilin bota është kryqëzuar te unë dhe unë te bota» (Galatasve 6:14). Më tej, në mënyrë të ngjashme, ai tha: «Tash e tutje askush të mos më trazojë, sepse unë mbaj në trupin tim shenjat e Zotit Jezus» (Galatasve 6:17).

QYTETARË

Së pesti, kristianët janë përshkruar si «qytetarë» të mbretërisë së qiellit (Mateu 16:18–19). Ata që janë pjesë e mbretërisë së Perëndisë, janë qytetarë të asaj mbretërie.

Pali shkroi: «Sepse qytetëria jonë është në qiejt, prej nga edhe presim Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht» (Filipianëve 3:20). Ai gjithashtu shkroi: «Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë, të ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qenë Jezu Krishti vetë guri i qoshes» (Efesianëve 2:19–20). Krishti është Mbreti ynë (1 Korintasve 15:24–25) dhe vetëm ata që jetojnë nën ligjin e Krishtit, janë në mbretërinë e Tij (Mateu 7:21).

Kristianët janë qytetarë në mbretërinë e përjetshme për të cilën Danieli foli (Danieli 2:44). Shkrimtari i Hebrenjve e ka përshkruar atë si mbretëri «të patundur»: «Prandaj, duke marrë mbretërinë të patundur, le ta ruajmë këtë hir...» (Hebrenjve 12:28). Herën tjetër që do të pyesni veten se ku do të jeni pas një mijë vjetësh, në qoftë se jeni kristianë, mund t'i thoni vetes: «Unë do të jem në mbretërinë e përjetshme!» Mbretëria e Perëndisë nuk është e përkohshme,

ajo është e përjetshme.

MIQ

Së gjashti, kisha është e përbërë nga «miq». Kristianët qëndrojnë së bashku në një miqësi të bukur. Midis tyre ekziston një miqësi që s'mund të gjendet askund tjetër në botë.

Gjoni e përfundoi letrën e tij të tretë duke shkruar: «Paqja me ty. Të përshëndesin miqtë. Përshëndeti miqtë një nga një» (3 Gjon 15). Ai i thirri kristianët rreth tij «miq» dhe i quajti kristianët që do të merrnin letrën «miq». Jezusi i quajti dishepujt e Tij miq dhe Gjoni pa dyshim e përdor këtë fjalë duke ndjekur shembullin e Jezusit. Jezusi u kishte thënë dishepujve të Tij:

Askush s'ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij. Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni gjërat që unë ju urdhëroj. Unë nuk ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di ç'bën i Zoti; por unë ju kam quajtur miq, sepse ju bëra të njihni të gjitha gjërat që kam dëgjuar nga Ati im (Gjoni 15:13–15).

Dikush ka thënë: «Mik është ai që qëndron me ju kur të gjithë të tjerët ju braktisin.» Jezusi është një mik i tillë. Kur asnjë nuk mund të na ndihmonte, Ai dha jetën e Tij për ne. Kristianët duhet të jenë miq të tillë me njëri-tjetrin (1 Gjon 3:16). Kristianët janë «miq».

SHENJTORË

E shtata, kisha përbëhet nga «shenjtorë», nga ata që janë bekuar. Kristianët janë njerëz të zgjedhur, ata janë të veçantë për Perëndinë.

Pali u drejtohet Efesianëve duke u thënë: «Pali, apostulli i Jezu Krishtit me anë të vullnetit të Perëndisë, *shenjtorëve* që janë në Efes dhe besimtarëve në Jezu Krishtin» (Efesianëve 1:1). Kuptimi parësor i fjalëve «i shenjtë» dhe

«shenjtorë» është: «të zgjedhur për Perëndinë». Kisha e Perëndisë është «njerëz që zotërohen nga vetë Perëndia», njerëz të shenjtë, njerëz të zgjedhur për Perëndinë. Kristianët janë thirrur me thirrje të shenjtë (2 Timoteut 1:9). Ata duhet të jetojnë në mënyrë të shenjtë dhe të perëndishme (2 Pjetër 3:11). Ata kërkojnë që të paraqiten përpara Atij në ditën e fundit si «shenjtorë, faqebardhë dhe të pafajshëm» (Kolosianëve 1:22).

Disa përkthime të Biblës kanë fjalën «i shenjtë» në titujt e ungjijve të Mateut, Markut, Llukës dhe Gjonit dhe e kanë titulluar Zbulesën: «Zbulesa e Shën Gjonit, Hyjnorit». Këta tituj të librave të Testamentit të Ri erdhën nga njerëzit dhe jo nga Perëndia. Testamenti i Ri i quan të gjithë ata që janë në Krisht, «shenjtorë». Madje kisha thirret edhe me emrin «kishat e shenjtorëve» (1 Korintasve 14:33). Njerëzit janë të zgjedhur për Perëndinë, kur ata bëhen kristianë.

KONKLZIONI

Anëtarët e kishës së Krishtit quhen në Testamentin e Ri me emra të ndryshëm. Këto janë emërtime të bukura dhe tërheqëse.

Kush është «kisha»? Përgjigjja e frymëzuar është një me shumë kuptime: Kisha është kristianët, fëmijët e Perëndisë, dishepujt, shërbëtorët, qytetarët, miqtë dhe shenjtorët.

Kur dikush pyet: «Çfarë është “kisha”?» është e nevojshme ta shikojmë kishën nga pikëvështrime të ndryshme si një mbretëri, si një marrëdhënie me Krishtin, si një familje të Perëndisë, në kuptimin e të dorëzuarit të Krishti dhe në marrëdhëniet me Perëndinë.

Në qoftë se dikush ju pyet: «Çfarë është elefanti?» si do t'i përgjigjeshit? Ju do të jepnit një përgjigje që më shumë përfshin karakteristikat e ndryshme të elefantit. Ju do të përmendnit masën e tij, trupin, bishtin, këmbët, veshët dhe ndoshta tipare të tjera. Përgjigjja juaj s'do të ishte e

mjaftueshme, në qoftë se përshkruani vetëm trupin e tij. Në të njëjtën mënyrë, duhet të shikojmë të gjithë pamjen për të kuptuar se cili është plani i Perëndisë për kishën.

Për të qenë sot kisha e vërtetë e Testamentit të Ri, besimtarët në Krisht duhet të përpiqen të ndjekin gjithçka që Testamenti i Ri u mëson për kishën.

A doni të bëheni pjesë e kishës së vërtetë?

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1”)

1. Cili është kuptimi parësor i fjalës «kristian»? Si është jeta e një kristiani?
2. Si e përshkroi Pali jetën e tij si kristian te Filipianëve 1:21?
3. Çfarë do të thotë të jesh «fëmijë i Perëndisë»? Jepni karakteristikat e kësaj marrëdhënieje me Perëndinë.
4. Sa shpesh shfaqet fjala «dishepull» në Testamentin e Ri?
5. Jepni karakteristikat e një dishepulli.
6. Pse ka një ulje në përdorim të fjalës «dishepull» në Testamentin e Ri?
7. Sa e qëndrueshme është mbretëria e Perëndisë?
8. Jepni kuptimin parësor të fjalës «shenjtor». Kur bëhet një njeri «shenjtor»?
9. Cilat janë karakteristikat e një shenjtori?

FJALË NDIHMËSE

kristian – kristian sipas Testamentit të Ri; dikush që i është bindur ungjillit dhe i përket Krishtit.

shenjtor – çdo njeri që hyn në familjen kristiane dhe jeton sipas mësimëve të Biblës. (Shikoni 1 Korintasve 1:2.)

(i) veçantë – i ndryshëm; i zgjedhur. 1 Pjetër 2:9 thotë për kristianët: «Por ju jeni fis i zgjedhur, priftëri mbretërore, një komb i shenjtë, një popull i fituar, që të shpallni mrekullitë e atij që ju thirri nga terri në dritën e tij të mrekullueshme.»

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2002 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara